

Arrest

**nr. 128 125 van 18 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 54 042 van 3 januari 2011 omdat haar asielrelaas ongelooftwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te

schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 54 042 van 3 januari 2011, dat gezag van gewijde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoeksters asielrelaas. In haar huidige tweede asielaanvraag brengt verzoekster geen nieuwe gegevens aan. Zij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van haar eerste aanvraag, legt (in dit kader) bijkomende verklaringen af en legt (ter staving daarvan) enkele bijkomende documenten neer, met name haar origineel rijbewijs met vertaling, haar originele huwelijksakte, een medisch attest op naam van R.S. waaruit blijkt dat haar zoon aan tuberculose lijdt, een brief die door haar dochter werd geschreven en waarin zij haar goede integratie aantoonst en getuigt van problemen tussen haar ouders en gerechtelijke documenten betreffende de ontvoering van haar jongste zoon die ondertussen terug bij haar woont. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 54 042 van 3 januari 2011 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. De brief geschreven door haar dochter, welke dus niet afkomstig is van een objectieve bron en een gesolliciteerd karakter vertoont, heeft dan ook geen bewijswaarde. Verzoeksters rijbewijs en huwelijksboekje tonen louter haar identiteit en huwelijk aan, hetgeen echter niet wegneemt dat zij, zoals ze zelf eerder tijdens haar recentste gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag verklaarde en thans in haar verzoekschrift aangeeft/toegeeft, bij haar eerste asielaanvraag identiteitsfraude pleegde. De gerechtelijke documenten betreffende de ontvoering van verzoeksters jongste zoon zijn, zoals de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing stelt, op zich ter zake niet meer relevant (in het kader/bij de behandeling van huidige asielaanvraag) nu die zoon blijkens verzoeksters verklaringen eigenlijk vrijwillig met zijn vader naar Iran is teruggekeerd en hij ondertussen terug bij haar woont. Het medisch attest op naam van verzoeksters zoon toont aan dat deze aan tuberculose lijdt, hetgeen op zich geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 54 042 van 3 januari 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 juli 2014, voert verzoekende partij aan dat zij valse identiteitsgegevens heeft opgegeven omdat zij vreesde voor haar echtgenoot die naar haar op zoek was. Verzoekende partij licht toe dat haar echtgenoot haar wel degelijk in België heeft gevonden met een foto en dit naar aanleiding van een pakje dat zij had verstuurd naar haar zoon met daarop het adres van de winkel waar zij vaak kwam. Op basis van deze gegevens heeft haar echtgenoot haar gevonden door naar de winkel te stappen met een foto van haar waarop hij vroeg of de winkelierster de vrouw op de foto herkende, waarop deze laatste ja antwoordde. Verzoekende partij wijst er nog op dat haar echtgenoot haar zoon heeft ontvoerd, en haar zoon dan terug naar België vluchtte via Griekenland. Volgens verzoekende partij heeft haar echtgenoot veel macht en is hij zeer gevaarlijk voor haar. Daarom vreest zij haar echtgenoot en de autoriteiten. Verzoekende partij licht nog toe dat zij in België klacht indiende en dat haar echtgenoot niet wil scheiden.

1.4.2. De Raad stelt bij arrest nr. 54 042 van 3 januari 2011 de ongeloofwaardigheid vast van het asielrelaas van verzoekende partij. Voormeld arrest nr. 54 042 stelt het volgende: “(...) 2.5. In de mate dat verzoekster thans in het verzoekschrift stelt dat zij nooit geprobeerd heeft om uit de echt te scheiden omdat zij zich niet gesteund wist door haar familie en zij wist dat haar echtgenoot niet akkoord zou gaan, dient te worden vastgesteld dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde: “ik probeerde verschillende malen om te scheiden maar dat ging niet omdat mijn man weigerde. (...)” (adm. doss., stuk 12, p. 2). Deze verklaring werd op het einde van het gehoor aan verzoekster in het Farsi voorgelezen en zij ondertekende het verslag, waarbij uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal op 18 augustus 2010 verklaarde verzoekster “Waarom nooit echtscheiding overwogen? Hoe moest ik dat doen, ik kreeg geen steun, de familie had schrik van mijn man. Volgens de wet zou hij gelijk krijgen.”. Hoe dan ook, het is voor de Raad niet aannemelijk dat verzoekster, indien haar echtgenoot zo gewelddadig zou zijn geweest sinds het begin van haar traditioneel huwelijk, en zijn houding zelfs tot gevolg had dat haar eigen vader niet meer wilde langskomen, zij niet de minste hulp zou hebben gezocht tijdens haar huwelijk dat reeds 18 jaar duurde, temeer hij volgens verzoekster ook de kinderen aanpakte en drugs gebruikte. Zo kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekster wanneer haar echtgenoot, die vrachtwagenchauffeur zou zijn geweest, niet thuis was en op de baan was, het nodige zou hebben gedaan om haar kinderen te beschermen door de hulp in te roepen van haar broer, die wel het nodige heeft gedaan om een grote som geld te betalen (50 miljoen toman) teneinde haar in de mogelijkheid te stellen te ontsnappen aan de Iraanse justitie en te vluchten naar België, de vriend A. die haar zijn steun had aangeboden en die zij reeds 2 jaar kende (gehoor I, 18 augustus 2010, p. 9), zijn moeder die altijd heel lief was tegen verzoekster (gehoor I, p. 7) of de vriendin

met wie ze zou gebeld hebben nadat ze werd aangehouden (gehoor I, p. 10). Het verweer van verzoekster dat zij zich niet gesteund zag door iemand anders strookt niet met haar eigen relaas. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat indien dit verzoekster zou zijn overkomen, namelijk 18 jaar huwelijksleed, zij wel degelijk maatregelen zou hebben genomen eventueel gesteund door haar broer, A. of haar vriendin. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeksters relaas niet geloofwaardig is.(...)”

De Raad is niet bevoegd de beslissing met betrekking tot een eerdere asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In de beschikking van 1 juli 2014 werd geoordeeld dat verzoekende partij zich ertoe beperkt te volharden in het ongeloofwaardige relaas van haar eerste aanvraag, zij bijkomende verklaringen aflegt en zij ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neerlegt. Verzoekende partij kadert deze elementen evenwel binnen de problematiek die zij in haar eerdere asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. 54 042 van 3 januari 2011 te tornen. De documenten die verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag voorlegt, vermogen evenmin de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. In voormelde beschikking werd hieromtrent het volgende geoordeeld: *“Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 54 042 van 3 januari 2011 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. De brief geschreven door haar dochter, welke dus niet afkomstig is van een objectieve bron en een gesolliciteerd karakter vertoont, heeft dan ook geen bewijswaarde. Verzoeksters rijbewijs en huwelijksboekje tonen louter haar identiteit en huwelijk aan, hetgeen echter niet wegneemt dat zij, zoals ze zelf eerder tijdens haar recentste gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag verklaarde en thans in haar verzoekschrift aangeeft/toegeeft, bij haar eerste asielaanvraag identiteitsfraude pleegde. De gerechtelijke documenten betreffende de ontvoering van verzoeksters jongste zoon zijn, zoals de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing stelt, op zich ter zake niet meer relevant (in het kader/bij de behandeling van huidige asielaanvraag) nu die zoon blijkens verzoeksters verklaringen eigenlijk vrijwillig met zijn vader naar Iran is teruggekeerd en hij ondertussen terug bij haar woont. Het medisch attest op naam van verzoeksters zoon toont aan dat deze aan tuberculose lijdt, hetgeen op zich geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 54 042 van 3 januari 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij (ook) ter terechtzitting geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 1 juli 2014 opgenomen grond. Zij beperkt zich immers louter tot het volharden in en herhalen van haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Iran.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS